

ובדרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אמר אל הכהנים (ויקרא כא. א)

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל על פסוק זה בזה"ל: ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי אומר בשעה שעלה משה אל הר סיני הראה לו הקב"ה דורות העתידות לבוא, דור דור ופרנסיו, דור דור ושופטיו, דור דור ונביאיו, דור דור וחכמיו, דור דור ומלכיו. והראהו שאל מלך ישראל נופל בחרב. אמר לפניו רבונו של עולם זה שבחן שלבניך מלך ראשון שהוא עומד עליהן תחלה נופל בחרב, אמר לו ולי אתה אומר זי אימא לכהניא דמקטרגין עליה, הדא היא ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים, עכ"ל.

מעין זה אך בלשון אחרת מובא ב'ילקוט מדרשי תימן בזה"ל: כיון שעלה משה למרום, הראהו הב"ה כל הדורות כל דור ודור, הראהו שאל כשהוא נופל בחרב עד שנבהל, ואמר אין זה רצונך ולא רצוני שמלך ישראל הראשון נופל בחרב, אמר הב"ה ולי אתה אומר אמר אל הכהנים, ולמה נופל בחרב מפני שהרג כהני ה' שמנים וחמשה איש נשא אפר בד, ולפיכך נתחייב הריגה מדה כנגד מדה, וכתוב ואת נוב עיר הכהנים הכה לפי חרב וגו', עכ"ל.

משה רבינו נבהל ש"מלך ישראל" ועוד המלך "הראשון" נופל בחרב. למשה רבינו היה פשוט שדבר זה לא יתכן. לכן הראה לו קב"ה שאין משוא פנים ויש מדה כנגד מדה, דם הכהנים מקטרג. ועל אף ששיקולו של שאל המלך לא היה סתם, כי דנם כמורדים במלכות שסייעו לדוד בבחינתו, עכ"ז מלכות שהיא כנגד הוראת ה' ב"ה, אין משוא פנים. ובפרט שלקח נפשות אנשים כהנים צדיקים.

מעשה זה נכתב ונחקק על ספר והינו נלמד כל ישראל, ולא צריך לחפשו במדרשים, וכ"ש שלא הסתירתו התורה. וכל זאת לא בכדי, אלא ללמדנו דעת שאפילו שאל המלך שהיה צדיק גדול ומסר נפש למען כלל ישראל, כאשר גזל נפשות אחרים שאיבדם מעולם הוזה בגופם ולא ברוחם ר"ל, לא איבדם מהעולם הבא. עכ"ז נגזר עליו מיתה משונה (וידוע המובא בבניא שלא מיד הושב גופו וכו' כל המעשה באורך).

וכשראיתי מדרש זה נזכרתי מעשה. בהיותי באחת מערי ארצנו הקדושה בכדי לגייס קמת להחזיק תשב"ה, ראיתי חנות שבעליה מבני עדתנו והוא מעל גיל ששים שנה. באתי אליו ועלון הת"ת בידו. שאלתיהו מי כאן הבעלים? השיב לי באמתלה, הוא לא נמצא. אמרתי לו, תמסור לו את העלון. השיב לי, הוא לא מעוניין בעסקים. אמרתי לו, זה לא עסקים זה עלון שמחולק חנם, תתן לו הוא יתחזק. התפתחה שיחה בינינו כאשר הוא מתריס כנגד החרדים, ואנכי הצעיר עונה לו בס"ד בנועם. אמרתי לו, אתה צריך לחבק ולנשק אותי על מה שאני עושה. אמר לי, לחבק אותך! אתה מדבר עלי רע ואני צריך לחבק אותך! אמרתי לו, עצור כאן, תאמר לי בבקשה מה אמרתי עליך רע?? אמר לי, אתה מדבר רע על החילונים! אמרתי לו, מה דיברתי רע על החילונים?? אדרבה אני בכל יום ויום מתפלל עליך ועליהם, השיבו אבינו לתורתך, לא השיבנו. סלח לנו, לא סלח לי. רפאנו ולא רפאנו! לא רק זאת, אלא שאני דואג שלא יעשו לאחרים את מה שעשו לך! אמרתי לו, אתה תימני נכון! אמר לי, אותי לא גנבו! אמרתי לו, גנבו לך את האלדיים! את האמונה שלך גנבו! אני דואג שלא יגנבו אותה מהצאן מהתשב"ר. בחסד ה' הדברים עשו את שלהם והוא שינה את טון דברו וייחסו אלי.

וכל זאת כתבנו מפני שרבים מבני עמינו החרדים (!?) לדבר ה' חוגגים את 'יום אידם' (עיין במדור 'הליכות אבותינו') דמתקרי 'יום העצמאות', וע"ז ראוי לקונן 'יבשו עצמותינו' (הזקאל לז) בגלותנו יעו"ש במפרשים. ואף יש מן האנשים שמעט דעתם בראשם, ואינם 'חוגגים' את היום הזה אך חוגגים "ביום זה". מפני שהם לא עובדים, על כן הם מתכננים טיול או ארוחה משפחתית מורחבת צלי אש וכל כיו"ב. ויש אפילו מתכוונים לטובה והולכים ביום זה לתפילות בקברות צדיקים ומבטלים ילדיהם מת"ת באיצטלא של רוממות וקדושה. ובמתכוון כתבנו 'מעט דעת בראשם', מפני שלא ניצלו מן הקלקול והשחתת נפש ילדיהם. וכמה רעות יש בזה.

הראשונה, הם לא מונעים מילדיהם לראות חגיגות אינשי דלא מעלי. ואין כוונתנו שהולכים למקומות פסולים, אלא ממקום רואים ושומעים ואינם מוחים (והמבין הביין). ב. מעצם זאת שאינם מראים סילודין ותיעוב מהנהגות עוכרי התורה מקימי המדינה ובפרט עוכרי אבותינו הקדושים. שלא רק שאיבדום ברוחם בקדושתם ובטהרתם, אלא אף בגופם. וכדאי שנעלה דבר אחד מיני רבות ממה שסיפר המנוח שלום דנין ז"ל (הובא ב'ביב"ע עמ' 52) על אביו הרב משה דנין זצ"ל וז"ל: הקרן הקיימת, בעלת האדמות, סירבה לתת להתאחדות התימנים משבצת קרקע עבור אבא וחבריו, שהביעו את רצונם לייסד יישוב חדש. בקק"ל אמרו כי רק יוצאי אירופה זכאים להקים מושב. היחס כלפי יוצאי תימן בקרן הקיימת היה מביש, מתנשא וגזעני. מוסדות היישוב העדיפו שיוצאי תימן יהיו פועלים של אחרים. אבל התימנים. המושך בעמוד הבא

יתגדך משכן מרומים, האיש אשר הוא מדור ראשונים, וטעמו נעים מצפיחית דבש ומעדנים, ואהבתו לתורה כמים חיים עזולים, הזקן הישיש מארי חיים רחביה (ערק) שליט"א, יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, בגריאות איתנה ועוורא מעליא, וזכות התשב"ר אשר לימד וריבץ ואשר חיזק ורומם תעמוד לו ולרעהו לעולמים.

מחידושי רבותינו

והוא אשה בבתוליה יקח (ויקרא כא. יג)

הנה חז"ל אמרו (אבות ה. כא) בן שמונה עשרה לחופה.

והביאו אסמכתא מתיבת והוא, שמניינה י"ח. ואני הדל

בענייני נראה לי להוסיף קצת כי אותיות של כל הפסוק שבע עשרה

ועם הכולל יעלה שמונה עשרה. וראשי תיבות גימטריא תשע עשרה, וגם כן

סופי תיבות יעלה תשע עשרה. ונראה לבאר הענין בדרך אפשרות, ויבן כי לאחר שעברו

שמונה עשרה שנים שלימות, יכנס לחופה. וזוהי אסמכתא על פי דבריהם ז"ל, והבן.

והוא אשה בבתוליה יקח (ויקרא כא. יג)

כתב הר"ד דוד בן אברהם נגאר בחבורו מעט צרי נע"ג וזה לשונו, יש לרמוז אם אפשר ולפני ה' יכשר, על כל איש

מישראל שרוצה לגמול חסד לנפשו, ולאחוז מדת אהרן הכהן שהוא הכהן הגדול מאחיו, איש החסד, כידוע

ליודעי חן. מפני כי חייב האדם לגמול לנפשו חסד, כענין שנאמר (משלי יא. יז) גומל נפשו איש חסד. ועובר שארו

אכזרי (שם), זה שלא חס על נפשו. מה יעשה, כל ימיו יתבודד עם קונו באהלו, ויראה שם הוי"ה לנגד עיניו תמיד,

ויחזור בתשובה לפניו יתברך. ותחלת התשובה, עסק תורה אחר החרטה והודיו ועזיבת החטא. והתורה היא

נקראת אשתו, כמו שאמרו בקידושיין (ל. ב) על פסוק (קהלת ט. ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, וכן הוא אומר

(דברים לג. ד) מורשה קהלת יעקב. אבל יהיה אשה בבתוליה, ר"ל יהיה עסק התורה לשם שמים, שלא יהיה בו פניה

אחרת שתוליד תורתך לסטרא אחרא. וזהו רמז בבתוליה יקח, כי הבתולה בשעת יחודה עם החתן אינה

מהרהרת בשום אדם אחר, כי לא ידעה איש. מה שאין כן גרושה או אלמנה, כי יש לה שתי דעות, על זה ועל

בעלה הראשון. אלא ישים לנגדו (ו) עינו מורא השם יתברך לבדו, שנקרא הוא, כמו שאמרו בזהר הקדוש (וישלה

קעא. ב) על פסוק (בראשית לג. א) והוא עבר לפניהם, ועל פסוק (דברים לב. ד) צדיק וישר הוא, שרומז על עתיקא קדישא דקדישין השוכן תוך עשר

ספירות ונקרא הוי"ה. וזהו רמז והוא אשה בבתוליה, שיש על תיבתו והוא זקף גדול שעולה כ"ו. אשה בבתוליה, הם אותיות אהלי בתשובה.

יקח, ר"ל יקבל תשובתי וימשוך עליו שלש עשרה מדות של רחמים הרמוזים בראשי תיבות אשה בבתוליה יקח. והבן מה שאמרו רבותינו

(אבות ד, יז) יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מכל חיי העולם הבא, ודוק. ואם שגיתי, ה' הטוב יכפר בעדי.

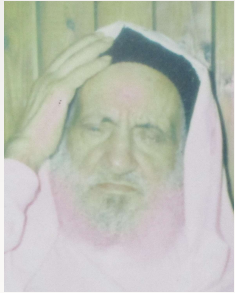
(יעלת שלמה למהר"ש בדיחו זצ"ל)

פתרונות לפרשת 'קדושים'
אחודה חידה! מברך חמישי ובו חמשה
פסוקים ומסתיים באות ה'.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב אלעזר קרח.
הזוכה: ישי צדוק.

אחודה חידה!
הוא הקרב אליו ביותר
אך אינו קרב אליו כלל
ול' עקיבא נתחייב עליו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

דרשו להקים מושבים ומי שפעל בשמם הייתה התאחדות התימנים.

אחד מראשי ההתאחדות, הרב נדב מרחובות, הגיע אל ארתור רופין, מנהל המשרד הארצישראלי של הסוכנות היהודית ביפו. רופין היה

ממעצבי ההתיישבות הציונית בארץ ישראל ועמד בראש מחלקת ההתיישבות של ההנהלה הציונית ביישוב היהודי בארץ ישראל. רופין,

שהיה יו"ר ועד הצירים, הכליכול מבחינת התיישבות, שמע את בקשתו של הרב ודחה אותה. הרב נדב התריס כלפי רופין: "האם אתם

באמת רוצים להקים יישוב? אם כן, הנה אנחנו, התימנים. אנחנו מוכנים לעלות מחר על הקרקע. רק תן לנו משבצת חקלאית".

רופין לא הסכים. "אתם כשירים רק להיות פועלים. איכר צריך להיות בעל השכלה וערכים ולכם אין את זה..."

שינוח בשלום על משכבו, אבל הערכים שהבאנו איתנו ושמרנו עליהם אלפיים שנה, ואנחנו מחזיקים בהם עד היום, עולים על הערכים

שלו עשרת מונים. עלינו ארצה מתוך ציונות ואהבת הארץ. איש לא דחף אותנו לבוא לכאן. לא גורשנו. אבל זאת הייתה המציאות.

הגישה של רופין השתלבה בגישה המתנשאת של מקבלי ההחלטות כלפי העולים מתימן.

הרב נדב יצא בבושת פנים, אבל מעו יצא מתוק. זה היה הגפרור שהצית בתימנים את השאיפה לדבוק ברעיון של הקמת יישוב.

טביב מהתאחדות התימנים שמע את דבריו של רופין וכעס גם הוא. "אני לא מבין", הוא אמר, "אנחנו מתפללים שלוש פעמים ביום

לכיוון ארץ ישראל, מבקשים 'ובנה ירושלים' זתחזינה עינינו בשובך לציון - ואנחנו לא מתאימים?". עכ"ל.

ורבים שואלים, מה נעשה שביום זה כל המשפחה המורחבת עושים מפגש וכיו"ב? והתשובה פשוטה וידועה, אדרבה, תראו להם שאתם

כנגד היום הזה, קדשו עצמכם ותתעלו בכמה מעלות טובות ומוכפלות. אל תמכרו יהדותכם ודתכם בגלל אי נעימויות או מילים של

שלום. ואדרבה, אולי בזכותכם, וזו אף הזדמנות טובה, לעורר אותם על העוול שעשו לאבותינו הקדושים. וואין לתפוס מזה הלכה

למעשה לנערים ונערות שזכו וחזרו בתשובה והם מתגוררים כעת אצל הוריהם, כל אחד ואחד יעשה שאלת רב לגופו של עניין ואכמ"ל.

והתימה הגדולה על אותם מוסדות חינוך תורניים שמבטלים לימוד תשב"ר, כי זה חוק! ב"מ מהאיי דעתא!! להבדיל אלף אלפי הבדלות

כבר אמרו חכמינו שאפילו לבניית בית המקדש אין מבטלין תשב"ר, א"כ כיצד העזו פניהם לעשות זאת. היכן נעלמת מסירות נפש

לתורה? לא יפלא שרבים תלמידיהם משתנות דרכיהם, ה' יצלינו ויחזיר כולנו בתשובה שלימה.

מאידיך יש אנשים חכמים שמנצלים יום זה שאינם עובדים בו ליום שכולו תורה, וזוכים שלא רק שמרבים תורה לעצמם אלא אף מראים

ומחנכים ילדיהם לאהבת התורה, שילדיהם רואים שאביהם בכל עת שנפנה מעמל העבודה, נושא על שכמו עול תורה, ומעשה אבות

סימן לבנים.

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת הנפש והגוף
לתמר אפרת בת יחיא
בשכחע"י

לרפואת

יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

מהליכות אבותינו

התבדלות ותיעוב מתורות ואמונות אומות העולם

הרחקות ותקנות רבות אמרה תורה והורונו חז"ל, בהתבדלות והתרחקות מאומות העולם, למען לא ימשך יצר לב האדם אחר כסלותם ואויליהם. ביהדות תימן המעטירה נוספו ריחוקים שאינם מן הדין, אך דברים אלו גורמים לתעב ולמאוס ברע, כגון מה שכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א ב'עיני יצחק' סי' קמ"ו אות מ"ו בזה"ל:

יום אידם הוא שם כינוי לגנאי לחגיהם וענייני שבר. אבל וצער, כמו (דברים לב לה) כי קרוב יום אידם, וכן (משלי א טו) גם אני באידכם אשחק, עיין בפירוש המשנה לרמב"ם ורע"ז ותוספות יו"ט ריש מסכת ע"ו. גם בחיבורו רפ"ט מעבודה זרה ואילך, נקט הרמב"ם כהאי לישנא, כפי שנמצא לנכון בנוסחאות כת"י, אך בספריו הנדפסים כתיב "חגם" מחמת הצנזורה, וכן הוא בשלחן ערוך ריש סימן קמ"ח, אבל בטור נדפס אידיהם. ונלע"ד להוסיף כי הנה בל"ע קוראים לחג בשם עיד כידוע, וכן בתפסי קרס"ג אלה מועדי י"י (ויקרא כג ד) אעיאד, וביום שמחתכם ובמועדיכם (במדבר י ו) ואעיאדכם. ונראה שמובנו זמן, והוא כמו עידן בלשון ארמי, ונפלה הנו"ן בל"ע. וכן תרגום במועדס (ויקרא שם) בזמניהון, וכמו שאנחנו אומרים בתפילות מקדש ישראל והזמנים. לכן בחרו חז"ל לשון זה, רק הפכו האל"ף לעי"ן שהם מתחלפים מאותיות אחה"ע ויש ראיות לזה, כגון מתרגום ליום "הכסא" יבוא ביתו (משלי ז ט) ליומא "דעדא". עוד נלע"ד שרמזו בתיבה זו שיכלו מהרה כענן, מלשון (בראשית ב ו) ואד יעלה מן הארץ. ועוד שהאד הוא דבר שאין בו ממש. וע"ע מ"ש בס"ד בנפלאות מתורתך פרשת נח על פסוק ויהי מושבם ממשא, ד"ה ומצאתי עב"ל.

כמו"כ נהגו לכנות את תורתם המכונת 'קוראן' בשם 'קורען' או 'קולון'. וכן 'בית תפלה', במקום 'בית תפילה'. 'מסגף' במקום 'מסגד' ועוד. וה' ב"ה יזכנו לתעב בנפשותינו את הרע, ולהדבק בטוב שנתן לנו טוב, וכפי שהיו אבותינו הקדושים נע"ג, אכ"ר.

לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי (משלי ט. ה) דע שבתחלה אומר הפסוק לכו לחמו בלחמי, ואחר כך ושתו ביין מסכתי, שהיין רמז לסודות התורה ויין גימטריא סוד. הרא"כ הי"ן, כי לא כל אדם הגון לשתות יין אלא מי שראשו חזק שלא יזיקהו וז"ל המדרש הגדול בפרשת שמיני (עמוד רל"א), מה היין הזה השותה ממנו יתר על צרכו בסוף מקיא הכל, כך דברי תורה העוסק בהם ומחשב בהם יותר מדי סוף שהוא יוצא למינות, עד כאן. וע"ע למו"ר שליט"א בשע"ה סימן קס"ד הערה צ"ז. אמנם הלחם רמז לפשט התורה שהוא מזון הגוף לכל. והיין אינו נלקח אלא אחר ששבע האדם מלחם.

והנה מי שהוא פתי ובלתי מבין, הוא ניגש לפנים ממחיצתו ולוקח הדברים כפשוטם, לקחת היין קודם הלחם כמו שעשו נדב ואביהוא, שהרסו ונתחייבו שריפה, ויחזו את האלהים (שמות כד, יא) והתורה קוראה להם חסרי לב, ואומרת להם היה לכם תחלה לאכול בלחמי ואחר כך תשתו ביין מסכתי, כי גם בפשוטי התורה צריך סודר להקדים מה שראוי להקדים ולאחר מה שראוי לאחר (ע"ע למהר"ץ בפירושו לפרק ששי האבות את ג' ובשע"ה שם הערה י"ב ד"ה והטור), ומכל שכן בסודות התורה ורבי דוד אלגמל זלה"ה (בהתעודה דף ר"ע ע"ב). (מתוך 'אהבת הקדמונים' להרה"ג א"ש אכלופי שליט"א)

בדרכיהם אתהלך...

היהודים נאמנים כך מעידים הגוים

רבים מגויי ארץ תימן, נהגו לנסוע לערב הסעודית, כדי להביא טרף לבית הם ישבו שם תקופת ארוכות, שנה או שנתיים ויותר, לפי שהדרך לבדה היה מהלך כמה שבועות ברגל. לאחר הגוים שחשב לנסוע, היה צרור זהב, ולא ידע היכן להניחו עד שיחזור. על בניו לא יכל לסמוך, לפי שקטנים היו. הגדול שבהם היה פחות מבן עשר שנים. לפיכך חשב הגוי, שאם לא יניח את צרור הזהב אצל אדם נאמן, עלול הוא להפסיד אותו.

שקל הגוי בדעתו, על מי הוא יכול לסמוך בנאמנות, ולא מצא. לבסוף החליט שאחד היהודים הגרים בעירו, הוא היותר נאמן. עמד בחצות הלילה והלך לבדו אל בית היהודי. דפק על הדלת עד שהיהודי פתח לו. כשנכנס, אמר ליהודי שהוא עומד לנסוע לזמן ארוך לערב הסעודית, וברצונו להניח אצלו את צרור זהב עד שיחזור. וכך היה. הגוי הניח את צרור זהב אצל היהודי, ולא היה שם אדם שלישי ביניהם.

הגוי נסע לערב הסעודית, ולאחר כמה חדשים נהרג בתאונת דרכים. היהודי שמע את אשר קרה לגוי, ושמר בלבו על סוד הזהב. בנו של הגוי גדלו יתומים מאב, וכאשר שני הבנים הגדולים הגיעו לפרקם, לא היה בידם כסף להוצאות נישואיהם. הסכימו שני הבנים לעשות לשניהם חתונה בפעם אחת, כדי שלא להרבות הוצאות, אמנם המוהר ועוד כמה דברים היו כפולים. לצורך הוצאות הנישואים הוכרחו לקחת כסף בהלוואה, עד שיעלה בידם ויפרעוה.

היהודי לא רצה לגלות להם את סוד הפיקדון, עד שיראה אם קשרי נישואיהם יצאו לפועל. כשראה היהודי שזמן הנישואים ממשמש ובא, ושיער בדעתו שהעניין יצא לפועל, זימן אליו את שני האחים, בהודיעו להם כי יש לו עניין נחוץ לומר להם. כשהגיעו לביתו, אמר להם שיש לו עבורם דבר חשוב מאביהם. שאל אותם האם הם יודעים על מה הוא מדבר, וכל אחד השיב שאינו יודע מה הוא העניין. לאחר מכן, אמר להם שיש בידו פיקדון שאביהם הניח בביתו לפני שנסע לערב הסעודית. ומיום ההפקדה ועד עתה, הפיקדון מונח במקומו, כפי שהניח אותו אביהם בעצמו, ויד איש זר לא נגעה בו. הם לא האמינו לדבריו, עד שהכניסם אל המקום אשר הפיקדון מונח בו, ושם ראו את צרור הזהב ונטלוהו. מני אז, היו האחים מספרים בשער בת רבים, את נאמנות היהודים הנשגבה, מתוך הכרת הטוב ליהודי ודתו ולא לדו"ר.

(בחז"ר סגולה: עמ' רסח)

פניני הלכה

ספירת העומר יש לסופרה בזמנה ואפילו באמצע הסעודה

כתב מהר"י"ץ בעין חיים (ח"ב דף מא): וז"ל: כשהגיע זמן הספירה אסור לאכול עד שישפור ואפי' התחיל פוסק (אחרוני' למ"ד ספירה בזמן הזה דאורייתא). ולא שפיר עבדי אותם המניחים לספור עד סיום הסעודה כדי שיעלה המזמור לכאן ולכאן, דכמה פעמים אירע לכמה ששכחו ולא נזכרו מהספירה. לכן יגדור עצמו כפי הדין שלא לאכול עד שישפור ואם שכח לספור קודם האכילה ונזכר תוך הסעודה יפסיק ויברך.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

הזקן הישיש מארי חיים רחביה (ערק) שליט"א אשר זוכה להאריך ימים ושנים בלע"ה בדעה צלולה, הנהיג עצמו לעשות סעודת הודיה לכורא עולם בכל שנה ושנה ביום הולדתו בחברת תלמידי חכמים.

מאחר שהתפעל מהתלמידים כשהיו אצלו סמוך לחג הפסח להתברך מפיו, אמר, שהשנה יקיים את סעודת הודיה בת"ת יחד עם התשב"ר. ואכן הגיע השבוע לחגוג את שנת 99 לחייו עם התלמידים, כאשר ראשית נכנס לגנים ולכיתות ושמע לימודם ואף הצטרף לומר עמהם ע"פ, וברכס לתורה ויר"ש.

במהלך הביקור תפס בידו את אחת מפאות אחד התלמידים ושאלו 'בכמה תמכור את זה?' התלמיד השיב 'בשום הון שבעולמי'. אז סיפר להם המארי במעלת הסימונים שבתימן היהודים היו נשבעים בהם ועוד.

לאחר מכן נתקיימה סעודת הודיה, כאשר המארי סיפר לתלמידים כמה הוא מודה לשם ב"ה על כל שנה ושנה שהי מאריך ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, ושזיכהו ללמד ילדים 36 שנה, ולכן הוא מתרגש מאוד כשהוא נמצא כאן. וסיפר להם כיצד היה המארי בתימן. וחתם את דבריו שבעה"ת יבוא בכל שנה אם יזכה ה' ב"ה לעשות סעודת הודיה עמהם.

חכמי תימן

הרב אברהם מעודד זצ"ל נולד בשנת ה'תר"ן בישוב עראם. התייתם מאביו בגיל צעיר. למד תורה אצל אחיו הרב יצחק אשר עבר להתגורר בישוב כ"מ. מצפון לצנעא, ואצל חכמים אחרים. הוסמך לרבנות ע"י הרב הראשי לתימן הרב יחיא יצחק הלוי. שימש דיין ורב וראש קהילת כ"מ. יצג את הקהילה היהודית מול השלטון ועסק בהצלת יתומים. עלה לארץ בשנת ה'תש"ט והתיישב ברה"ע. נפטר ברה"ע כ"ז טבת ה'תש"ל.

ברכת
מללא טבא
נער
משפחת חסיד
הי"ו לראש
הולדת הבן
אשר מלכד
אננימט מפארימ
את הת"ת,
צוסימט הט רבות
למאן תשב"ר.
יה"ר שזכה
להכניסו בקריתו
ל אפרהט אבינו
ולתורה ולמיונות
ולחופה ולמצמיט
טוביט, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה